

Pierre de Ronsard

Les Roses de Ronsard

Antologia

⇒ L'autor

Pierre de Ronsard (Couture-sur-Loir, 1524 – Saint-Cosme-en-l'Isle, 1585). Poeta francès anomenat "*príncep dels poetes*" pels acadèmics francòfons. Lligat a la vida diplomàtica i privilegiat pels monarques i l'èxit de públic, va consagrar gran part de la seva vida a la poesia, tant en gènere èpic com a la lírica.

Fou patge al servei de la cort però a causa d'una malaltia que el va privar de l'oïda el 1540, va renunciar a la carrera militar i es va dedicar plenament a l'estudi erudit en el col·legi de Coqueret de París sota la direcció de l'hel·lenista Jean Dorat. Allà, ell i altres poetes francesos van formar el grup conegut com "La Pléiade" amb la intenció de revitalitzar la llengua i la literatura franceses. El grup negava la poesia com a exercici d'enginy: la missió del poeta era servir a la bellesa i fer que la genialitat francesa es manifestés. Defensaven alhora la imitació dels autors greco-latins i el valor cultural de la llengua francesa, propugnant el vers alexandrí i el sonet com a formes poètiques majors.

⇒ L'obra

En el moment que Ronsard va aparèixer a l'escena literària francesa, la traducció dels clàssics ja estava de moda, i la novetat que ell va aportar fou, en lloc de traduir-los, imitar-ne els procediments, personalitzant-los i adaptant-los, a la llengua moderna amb què el poeta s'expressava.

El 1550 va publicar les *Odes* (1550-52), quatre volums de poemes acadèmics inspirats en Horaci i Píndar que foren gairebé inassequibles al gran públic per la seva erudició. Més acceptats foren *Les amours* (1552), sonets amorosos influïts pel poeta Petrarca dedicats a Cassandra Salviati. La influència popular i festiva es manifesta en *Les Folastries* (1553), tot i que no va abandonar el to erudit, com es palesa en *Le bocage* (1554), basada en la lírica anacreòntica. El seu estil més personal es troba en *La continuation des amours* (1555-56), i dels mateixos anys són també *Les Hymnes*, que revelen un humanisme cristià matisat de paganisme.

Assolida la fama, es va convertir en poeta cortesà i es va decantar pels catòlics durant les guerres de religió. El fracàs de la seva obra èpica *La Franciade* (1572) va precipitar la fi de la seva carrera pública. Tot i que encara va publicar *Les amours d'Hélène* (1578), es va dedicar sobretot a la cura de les edicions i reedicions de les seves obres.

Ronsard va perfeccionar l'ús del vers alexandrí que fins aleshores havia estat en desús per ser considerat massa llarg i el va establir com el mitjà de la sàtira, la tendresa i la passió tràgica, enriquint notablement la llengua poètica, tot i l'excessiva fidelitat als models clàssics.

Pere Rovira. *Les roses de Ronsard : antologia*. Barcelona: Proa, 2009

Pere Rovira (Vila-seca de Solcina, 1947). Ha publicat els següents llibres de poemes: *Distàncies* (1981, premi V. Andrés Estellés), *Cartes marcades* (1988), *La vida en plural* (1996), *La mar de dins* (2003, premi Carles Riba 2002), *Poesia 1979-2004* (2006) i *Vint-i-cinc flors del mal de Charles Baudelaire* (2008). També cultiva la prosa, l'assaig i la novel·la de ficció. És professor de poesia moderna a la Universitat de Lleida i dirigeix "l'Aula de poesia" i la col·lecció "Versos".

El present volum és una antologia bilingüe en francès i català on Pere Rovira ha fet una selecció dels poemes de l'obra de Ronsard *Sonets per a Helena*, compostats en honor d'Hélène de Surgères.

Els dos grans temes que Ronsard tracta en aquesta obra són la fugacitat del temps i l'amor; aconsella que visquem mentre puguem, que no deixem escapar els dies, que collim les roses de la vida quan encara és possible. La clàssica incitació al plaer es mescla aquí amb un altre tòpic, el de la fama i la immortalitat que pot donar la poesia.

La temporalitat dels versos de Ronsard palpita en la immediatesa de les situacions, que ens fa sentir el temps viu que el poeta diposita en els poemes. És aquest temps concret, personal, més que la impersonal rosa que s'ha de collir, allò que dóna als versos una emoció nova i que els renova portant-los a uns territoris que semblen més els de la vida viscuda que els de la literatura.

Ronsard s'enfronta seriosament a la figura de l'amant vell, i extreu de les seves angoixes una meditació rotunda sobre l'últim tram de la vitalitat d'un home que comprèn que viure ja només serà anar-se acostant al final.

⇒ Bibliografia a la xarxa de biblioteques

- 🔗 *Poesía*. Valencia: Pre-Textos, 2000. **P 831 Ron**
- 🔗 *Poésies choisies*. Paris: Garnier, 1924. **P 831 Ron**
- 🔗 *Sonetos para Helena*. Barcelona: Bruguera, 1982. **P 833 Ron**

Sobre Pierre de Ronsard i la seva obra:

- 🔗 Villey, Pierre. *Pierre de Ronsard*. Paris: Plon-Nourrit, 1914. **831.3(Ron) Vil**
- 🔗 Vidal Jover, J. F. *Pierre de Ronsard: conferència*. Valls: Castells, 1922. **831.3(Ron) Vid**
- 🔗 Lewis, D. B. Wyndham. *Ronsard, su vida y su época*. Buenos Aires: Ed. Sudamericana, 1945. **92(Ron) Lew**

